

пенъ, и по него сега трепти само едно безгранично, абсолютно, нечовѣшко презрение. Той взима дипломата, хвърля пренебрежителенъ погледъ за мигъ върху нея, обръща се отново къмъ Главинчевъ и пита:

— Половината на хиляда колко сж?

Главинчевъ го гледа забърканъ. За мигъ той помисля, че е излъганъ, втори мигъ — че ще му броятъ само потстотинъ лева и отново неувѣрено се усмихва.

— Петстотинъ, но защо, когато на други сте дали по петъ хиляди! — весело — печално отговаря той.

— Мж-ж-ж! — мучи касиерътъ. — Мж-ж-ж!

И изведнъжъ кръвъ нахлува въ главата му, той не се сдържа и извиква:

— А бе, господине, отгде сте вие? А? Отъ небето ли паднахте тука? Отъ луната? Или идвате отъ гората, а? Да не сте отъ Африка пъкъ? Та де се е чуло това чудо! Диплома! Пари срещу диплома! Та вашата диплома не струва петъ пари за банката. . . Петъ пари, петъ пари, разбирате ли, петъ пари! . .

И той приказва още и още, а отъ раздражение струи слюнки хвърчатъ отъ устата му. Главинчевъ иска да продума и не може. Езикътъ му е просто схванатъ, а челюститъ му трекатъ като въ треска. Въ очитъ загасватъ искритъ на измамливата надежда, лицето му посърва като слънце задъ облакъ. Отчаяние, огорчение, страхъ, срамъ предъ усмихващитъ се наоколо хора, като жива маска лѣга върху лицето му и открива образа на бедния човѣкъ, обиденъ отъ сждбата. Той прибира съ треperiaщи ржце нещастната диплома и убить, обезумѣлъ за нѣколко мига, се извинява за гаврата надъ него.